

Jei turėčiau
tavo veidą

FRANCES CHA

Iš anglų kalbos vertė
Irena Kupčinskienė

Sofoklis

Vilnius, 2021

Ara

Sudžin netveria noru tapti salono-viešbučio mergina. Ji pasikvietė Kiuri iš kitos koridoriaus pusės į mūsų nedidelį butuką. Dabar mes trise trikampiui sėdime ant grindų ir spoksome pro langą į barų nusėtą gatvę. Pro šalį svirduliuoja girti kostiumuoti vyrai, svarstydami, kur dar užsukti išgerti. Metas vėlus, mes siurbčiojame sodžiu* iš popierinių stiklainaičių.

Kiuri dirba „Ajakse“ – brangiausiame salone-viešbutyje Nonjano rajone. Ten vyrai atsiveda savo klientus aptarti verslo reikalų ilguose, tamsiuose kambariuose su marmurinais stalais. Sudžin man sakė, kiek daug šitie vyrai sumoka už vakarą merginoms kaip Kiuri, kurios sėdi šalia ir pilsto gėrimus. Ilgai negalėjau tuo patikėti.

Kol nesusipažinau su Kiuri, niekada nebuvo girdėjusi apie tokius salonus, tačiau dabar, žinodama, ko ieškoti, pastebiu jų kiekvienoje šalutinėje gatvelėje. Iš išorės jie beveik nematomi. Neišraiškingos iškabos kabo virš tamsių laiptų, vedančių į požeminį pasaulį, kur vyrai susimoka, kad galėtų elgtis, kaip pasipūtę karaliai.

* Tradicinis Pietų Korėjos alkoholinis gėrimas, gaminamas iš ryžių, miežių bei batatų (čia ir toliau – vert. past.).

Sudžin nori įsitraukti į šią veiklą – dėl pinigų. Dabar ji klausia Kiuri, kur šiai pakėlė vokus.

– Man tvarkė vokus Čongdžu, – skundžiasi Sudžin. – Didelė klaida. Tik pažiūrėk į mane. – Kuo plačiau atsimerkia. Ji teisi: dešinio voko raukšlė prisiūta truputį per aukštai ir dėl to jos žvilgsnis atrodo klastingas, netgi žvairas. Nelaimei, tiesa ta, kad netgi nežiūrint asimetriškų vokų Sudžin veidas per daug kvadratinis, kad būtų galima laikyti ją gražia pagal Korėjos standartus, o apatinis žandikaulis per daug atsikišęs.

O Kiuri – atvirkščiai, viena iš tų virpulingai gražių merginų. Siūlės ant dvigubų vokų atrodo natūraliai blyškios, nosis pakelta, skruostikauliai sumažinti, žandikauliai perstatyti, nugremžti į smailią V. Aplink tatuiruotą akių kontūrą įsodintos ilgos plunksninės blakstienos, be to, ji reguliariai lankosi šviesos terapijoje, kad oda balzganai švytėtų kaip nugriebtas pienas. Anksčiau Kiuri žavėjosi lotoso lapų kaukėmis ir keramido papildais, lyginančiais kaklo raukšles. Vienintelė nepakeista Kiuri dalis yra plaukai, tamsiu kriokliu krintantys ant nugaros.

– Buvau tokia kvaila. Reikėjo palaukti, kol būsiu vyresnė. – Sudžin dar kartą pavydžiai nužvelgia tobulas Kiuri vokų raukšles, atsidūsta ir žvilgteli į savo akis veidrodėlyje. – Į balą išmesti pinigai.

Mudvi su Sudžin jau trejus metus kartu nuomojamės butą. Mes kartu lankėme progimnaziją ir gimnaziją Čongdžu. Mūsų mokykla buvo profesinė, todėl mokslas truko tik dvejus metus. Sudžin nebaigė nė tiek. Ji visados troško apsigyventi Seule, pabėgti iš našlaičių prieglaudos, kurioje užaugo,

tad pasimokiusi metus pamėgino laimę kirpėjų akademijoje. Jai nelabai sekėsi dirbti su žirkėmis, o gadinti perukus buvo per brangu, todėl Sudžin metė ir tuos mokslus, bet prieš mesdama pasiūlė savo vietą man.

Dabar esu kvalifikuota plaukų stilistė. Sudžin kelis kartus per savaitę, lygiai dešimtą valandą ryto, ateina į mano saloną. Aš išplaunu jai galvą, išdžiovinu džiovintuvu, tada ji eina į darbą manikiūro salone. Prieš kelias savaites ji atvedė man naują klientę – Kiuri. Mažesnėms kirpykloms labai apsimoka, kai salono-viešbučio merginos tampa jų klientėmis, nes šukuotis bei darytis makiažo jos ateina kasdien ir tai atneša daug pinigų.

Mane erzina tik vienas dalykas: Kiuri per garsiai kalba su manimi, nors Sudžin jai ir sakė, kad mano klausa gera. Be to, dažnai girdžiu, kaip Kiuri kuždomis man už nugaros aptarinėja mano „būklę“.

Tačiau manau, kad ji nelinki nieko blogo.

Sudžin vis dar skundžiasi dėl savo vokų. Ji visą mūsų pažinties laiką buvo nelaiminga dėl jų – ir prieš pakėlimą, ir po. Gydytojas, atlikęs plastinę operaciją, buvo vienos mūsų mokytojos vyras, turėjęs nedidelę plastinės chirurgijos kliniką Čongdžu. Tais metais vokus ten operavosi pusė mūsų mokyklos merginų, nes mokytoja pasiūlė penkiasdešimties procentų nuolaidą, o kita pusė, įskaitant ir mane, negalėjo sau leisti netgi to.

– Labai džiaugiuosi, kad nereikėjo antrą kartą operuotis, – sako Kiuri. – Mano ligoninė – pati geriausia. Tai seniausia grožio klinika Grožio juostoje Apgudžonge. Jos nuolatinės klientės – dainininkės ir aktorės. Pavyzdžiui, Jun Mindži.

– O, Jun Mindži! Aš ją dievinu! Ji tokia gražuolė ir, matyt, labai maloni. – Sudžin susižavėjusi žiūri į Kiuri.

– Na, – Kiuri veidas spinduliuoja susierzinimu, – jai viskas gerai. Manau, kad tik šiek tiek pasikoregavo lazeriu – dėl tų strazdanų, atsiradusių filmuojant naują šou užmies-tyje, kur šitiek saulės.

– O, mums labai patinka tas šou. – Sudžin beda pirštu į mane. – Ypač Arai. Ji eina iš proto dėl vieno dainininko iš vaikinių grupės „Karūna“, to jauniausio. Matytum, kokia liūdna slampinėja po butą kiekvieną savaitę po laidos.

Apsimetu norinti jai trenkti ir papurtau galvą.

– Tajinas? Aš taip pat manau, kad jis gražutis! – garsiai pareiškia Kiuri, o Sudžin skausmingai pažvelgia į ją, tada – vėl į mane.

– Jo vadybininkas kartais ateina į „Ajaksą“ su vyrais, vilkinčiais tokiais aptemptais kostiumais, kokių nebuvau mačiusi. Tikriausiai tai investuotojai, nes vadybininkas visą laiką giriasi, koks Tajinas populiarus Kinijoje.

– Beprotiška! Kitą kartą parašyk mums žinutę. Ara viską metusi atbėgs pas tave, – šaiposi Sudžin.

Susiraukusi pasiimu užrašinę ir parkerį, kurie man patinka labiau, negu įvedinėti tekstą į telefoną. Ranka parašyti žodžiai atrodo panašesni į išstartus.

Tajinas per jaunas eiti į „Ajaksą“, – parašau. Kiuri pasilenkusi pažiūri į mano knygelę.

– Čangas Tajinas? Jis mūsų amžiaus, dvidešimt dvejų, – sako ji.

Tą ir turiu galvoje, – parašau. Kiuri ir Sudžin ima juoktis.

Sudžin švelniai vadina mane *ineogongju* – undinėle. Pasak jos, todėl, kad Undinėlė praradusi balsą, bet vėliau atgavusi ir laimingai gyvenusi. Nesakau jai, kad tai amerikietiško animacinio filmo versija. Originalioje pasakoje ji nusižudo.

Mudvi su Sudžin susipažinome, kai mus paskyrė dirbti kartu prie batatų vežimėlio pirmoje progimnazijos klasėje. Žiemą Čongdžu mieste daugelis paauglių šitaip užsidirbdavo pinigų: stovėdavome sniege ant gatvių kampų, kepėdavome batatus ant žarijų mažose skardinėse statinaitėse ir pardavinėdavome po kelis tūkstančius vonų. Žinoma, taip dirbdavo tik blogi vaikai, priklausę ildžinui – mokyklos gaujai, – o ne mokslukai, kurie ruošėsi stojamiesiems egzaminams ir priešpiečius valgė iš gražių dėžučių, motinų suruoštų kas rytą. Tačiau, kita vertus, batatus pardavinėdavome *gerieji* blogiukai. Mes bent jau duodavome žmonėms kažką už jų pinigų. Tikrieji blogiukai juos tiesiog atimdavo.

Dėl vietų ant geriausių kampų vykdavo įnirtingi mūšiai. Laimei, mane suporavo su Sudžin, kuri sugebėjo prirėkęs būti negailestinga.

Pirmiausia ji mane išmokė naudotis nagais.

– Gali išdurti žmogui akis ar skylę gerklėje. Bet tavo nagai turi būti tam tikro ilgio ir storio, kad nenulūžtų kritiniu momentu. – Sudžin apžiūrėjo mano nagus ir papurtė galvą. – Ne, tokie netinka. – Ji liepė man nusipirkti nagus stiprinančių vitaminų ir tvirtinančio nagų lako.

Tada aš dar kalbėjau. Mudvi su Sudžin juokaudavome, dainuodavome, traukdamos vežimėlį, ir šukaudavome,

kviesdamos klientus: „Batatai puikiai veikia odą! Suteikia sveikatą ir grožį! Ir dar jie tokie skanūs!“

Kelis kartus per mėnesį Nana, vyresnė mergaitė, užleidusi mums savo kampą, ateidavo atsiimti savo dalies. Ji buvo gerai žinoma gaujos narė, per kelias legendines kovas užkariavusi visą rajoną. Tačiau per paskutiniąją buvo susilaužiusi mažąjį pirštelį ir leido naudotis savo teritorija mums, kol sugis.

Nors kitas mergaites Nana daužydavo tualetuose, mane ji mėgo, nes mokyklos gaujoje buvau vienintelė mergaitė, neturėjusi vaikino.

– Tu žinai, kas svarbu gyvenime, – kalbėdavo ji. – Ir atro-
dai nekalta. Tai šaunu.

Aš jai padėkodavau ir žemai nusilenkdavau. Tada ji siū-
davo mane pirkti cigarečių. Vyras parduotuvėje ant kampo
jai jų neparduodavo, nes šiam nepatiko Nanos veidas.

Manau, kad suprantu, kodėl Sudžin taip pamišusi dėl savo išvaizdos. Ji užaugo Loringo centre, kurį Čongdžu mies-
tiečiai laikė cirku. Be našlaičių prieglaudos ten buvo apgy-
vendinti neįgalieji ir luošiai. Sudžin man sakė, kad jos tėvai
mirę, kai ji buvusi visai maža, bet neseniai man dingtelėjo,
kad ją tikriausiai paliko už mus jaunesnė mergina. Galbūt
Sudžin motina taip pat buvo salono-viešbučio mergina.

Pasakiau Sudžin, kad norėčiau aplankyti ją Centre, nes
ten mums niekas netrukdytų. Galėtume gerti parduotuvių
atiduotus pasibaigusio galiojimo gėrimus ir pasistatyti savo
batatų vežimėlį, kur niekas nieko neklausinės. Bet slapta aš
kartais baisėdavausi, matydama neįgaliuosius, lėtai vaikšti-
nėjančius po teritoriją, meiliai šnekinamus prižiūrėtojų.

– Nesmagu tau tai sakyti, bet, pasak klinikos vadovo, su Tajinu mano klinikoje buvo smarkiai padirbėta. – Kiuri šelmiškai žiūri į mane ir man piktai dėbtelėjus gūžteli. – Noriu pasakyti, kad jų chirurgai geriausi pasaulyje. Būtų kvaila nesitvarkyti veido būtent ten, jei nori tapti žvaigžde.

Ji lėtai atsistoja ir išsiriečia kaip katė.

Mudvi su Sudžin stebėdamos ją taip pat nusižiovaujame, nors slapta aš piktinuosi, kaip ji nagrinėja Tajino veidą. Tikrai nemanau, kad be dantų jam kas nors tobulinta. Jis netgi neturi dvigubų vokų.

– Palauk, tu kalbi apie „Pelenės“ kliniką? – Sudžin prisimerkus akys susiaurėja iki plyšelių. Kiuri patvirtina. – Girdejau, kad visi jų gydytojai Seulo nacionalinį universitetą baigė geriausiais įvertinimais! – šūkteli Sudžin.

– Taip, ten ant sienos kabo jų nuotraukos. Ir visi iki vieno baigę Seulo nacionalinį. Žurnaluose ta vieta vadinama Grožio fabriku.

– Jų vadovas labai įžymus, daktaras Šinas, tiesa?

– Daktaras Šimas Hjuk Sangas, – sako Kiuri. – Jo konsultacijos reikia laukti kelis mėnesius. Jis nujaučia grožio madas, šioms dar neatėjus, ir kaip merginos norės atrodyti. Tai labai svarbu, supranti?

– Tai jis! Skaičiau apie jį *Beauty Hacker*. Praėjusią savaitę apie jį buvo paskelbtas didžiulis straipsnis.

– Jis – malonus vyriškis. Ir, žinoma, patyręs.

Kiuri pamosuoja ranka priešais savo veidą ir mirkteli. Ji susverdi, ir tik geriau įsižiūrėjusi suvokiu, kad ji girta.

– Ar jis tikrai tavo gydytojas?

Sudžin palinksta į priekį. Žinau, kur tai veda.

– Taip, mane pristatė viena draugė ir man nereikėjo mokėti priedo už apsilankymą pas ją, nors paprastai toks taikomas. Jai ten tvarkė plaukų liniją ir blauzdas.

– Nuostabu! – Sudžin pašoka. – Ar gali rekomenduoti mane? Man *tikrai* reikia išsioperuoti žandikaulį, o tame straipsnyje buvo parašyta, kad žandikaulių chirurgija – jo specializacija.

Tik aš žinau, kad Sudžin jau kelias savaites ruošiasi prašyti Kiuri pagalbos. Tiesą sakant nuo tada, kai jiedvi susipažino. Sudžin dažnai kalbėdavo, esą Kiuri žandikauliai gražiausi, kokius jai yra tekę matyti.

Kiuri įsiziūri į Sudžin. Tyla nesmagi, tad ji mosteli, kad įpiltume daugiau sodžiu. Įpilu dar vieną puodelį ir sumaišau su šaltu saldžiu pienišku gėrimu *Yakult*. Kiuri susiraukia, kad praskiedžiau gėrimą.

– Klausyk, nesakau, kad gailiuosi išsioperavusi žandikaulius – tai buvo lūžio taškas mano gyvenime. Ir nesakau, kad tai nepakeistų tavo gyvenimo. Tikrai pakeistų. Bet vis dėlto, aš nerekomenduočiau. Be to, daktaras Šimas tikrai užimtas, o klinika – labai brangi. Tikrai brangi, netgi jei nereikėtų mokėti priedo už jo konsultaciją. Jis ima tik grynaisiais. Sako, kad ten priima ir korteles, bet jie vilioja tave tokiomis didžiulėmis nuolaidomis, jei mokėsi grynaisiais, kad negali atsispirti. Iš tiesų labai brangu, nebent būtum aktorė, pasirašiusi kontraktą su garsia agentūra, tada jis tave paremtų. – Kiuri išgeria visą sodžiu ir sumirksi tankiomis blakstienomis. – Antraip turėsi kažkur skolintis pinigų ir amžinai mokėti palūkanas.

– Tai bus didžiausia mano gyvenimo investicija ir aš jau kurį laiką taupau.

Sudžin atmeta galvą ir žvilgteli į mane. Aš šukuuju ją už dyką, kad ji galėtų atsidėti pinigų operacijai. Tai mažiausia, ką galiu padaryti.

– Nežinau, kiek esi susitaupiusi, bet galutinė sąskaita nustebins. Niekada neužsibaigia viena operacija, – sako Kiuri.

Vėliau mudvi su Sudžin aptarinėsime, kodėl Kiuri nenori, kad Sudžin operuotųsi. Nepatogu prašyti daktaro Šimo paslaugos ar bijo, kad galiausiai Sudžin taptų pernelyg panaši į ją pačią? Kodėl ji nenori, kad Sudžin gyvenimas pasikeistų?

Kiuri atsidūsta ir priduria, kad ji pati norėtų susitaupyti pinigų. Sudžin yra minėjusi, kad salonų merginoms sunku susitaupyti, nes jos nuolat prisidaro skolų ir nuleidžia garą nuo darbo lankydamosi ho-baruose ir leisdamos pinigų salonų vaikinams.

– Pinigais, kuriuos salonų merginos išleidžia alkoholiui, galėčiau susimokėti už dvi operacijas, – kartą pasakė Sudžin. – Tu nė nenumanai, kiek jos gauna pinigų ir kiek išleidžia kas savaitę. Aš *turiu* pakliūti ten, tiesiog turiu.

Ji ketinanti taupyti, kol galės nebesirūpinti, kaip išgyventi kitą dieną ar kitą mėnesį.

Kaskart Sudžin kartojant man šiuos dalykus, linkčioju ir šypsaisi, kad žinotų, jog tikiu ja.

Kartais, kai žmonės manęs klausia, kaip tai atsitiko, aiškinu, kad dėl vaikinų. Jis sudaužė mano širdį, o aš – praradau balsą. Romantiška, ar ne tiesa?

Svarsčiau, ar nereikėtų šio atsakymo atsispausdinti ir parodyti kaskart, kai manęs paklausia. Galiausiai suvokiau, kad būčiau panaši į elgetas su plakatais metro vagonuose.

Kartais pameluoju ir parašau, kad tokia gimiau, bet jei ateina nauja klientė, kuri man patinka, pasakau tiesą.

Tokia buvo išlikimo kaina, – rašau. – Už Seulo ribų viskas kitaip.

Iš tiesų būtų buvę logiškiau, jei būčiau tapusi kurčia. Dauguma smūgių teko mano ausims. Nors ausų būgneliai tuo metu trūko, jie beveik visiškai atsitaisė, ir aš girdžiu gerai. Kartais netgi manau, kad girdžiu geriau negu anksčiau. Pavyzdžiui, vėją. Neatsimenu, kad jis būtų turėjęs tiek įvairiausių atspalvių.

Pirmadienį Kiuri ateina į saloną vėliau. Ji atrodo pavargusi, bet pamojuoja man nuo vizažistės kėdės, kol aš ruošiu savo kampelį, kad sušukuočiau ją su džiovintuvu. Mergina, dirbanti prie gretimos kėdės, naudoja pernelyg daug plaukų lako, ir aš jai prirašiau daugybę raštelių prašydama sumažinti, nes nuo to aštraus kvapo ir garų man įskausta galva, bet ji tik mirksi ir įpročių nekeičia.

Ištrinkusi Kiuri galvą, atnešu jai kvapiojo citrinmedžio arbatos su ledu. Ji atsilošia kėdėje.

– Ara, šukuok kaip visada. – Ji pažvelgia į save veidrodyje ir gurkšteli arbatos. – O Dieve, pažiūrėk į ratilus po mano akimis. Atrodau kaip pabaisa. Vakar per daug išgėriau.

Išsiimu tiesinimo žnyples ir parodau jai, kilstelėdama antakius.

– Ne, padaryk bangas. – Ji nevalingai perbraukia pirštais plaukus. – Gal nesakiau tau, bet „Ajakse“ yra tokia taisyklė: salėje negali būti kelių merginų vienodomis šukuosenomis, todėl mes kas sezoną dėl jų susitariame. Man pasisekė, kad gavau bangas. Vyrams jos patinka.

Šypsodamasi ir linkčiodama jai veidrodyje, padedu tiesintuvą ir paimu sukimo žnyples.

– Aš klausiu kiekvieno vyro, nes noriu įsitikinti, ir visi tvirtina, kad jiems patinka ilgi banguoti plaukai. Tikriausiai viskas dėl aktorės Čo Sihy iš filmo *Balandėlė*. Ji ten buvo tokia graži. Ar žinotai, kad jos plaukai visiškai natūralūs? Ji jų nedažo ir negarbanoja jau dešimt metų dėl kontrakto su *Shampureen*.

Kiuri plepa užsimerkusi, o aš prisegu plaukus mažomis sruogelėmis ir pradedu sukti kairėje pusėje, iš vidaus į išorę.

– Vyresnės merginos turi labai stengtis dėl savo šukuosenų. Tikra tragedija, kai imi senti. Žiūriu į mūsų salono madam ir ji yra didžiausia mano matyta baidyklė. Jei atrodyčiau taip bjauriai, nusižudyčiau. Bet žinai ką? Manau, mūsų salonas vienintelis turi tokią bjaurią madam. Tuo „Ajaksas“ išskirtinis. Kai ji tokia bjauri, mūsų merginos atrodo gražesnės. – Kiuri suvirpa. – Kartais negaliu liautis galvojusi, kokia ji baisi. Kažin, kodėl ji nepasidaro plastinės operacijos? Kodėl? Tikrai nesuprantu bjaurių žmonių, ypač tų, kurie turi pinigų. Ar jie kvaili? – Kiuri žiūri į save veidrodyje, palenkia galvą į šoną, aš vėl ištiesinu. – Ar jie iškrypę?

Namie bendraujame su Sudžin tik sekmadieniais, nes aš tada nedirbu. Darbo dienomis išeinu pusę vienuolikos ir grįžtu namo nusikamavusi vienuoliktą vakaro. Taigi sekmadieniais mudvi slampinėjame po butą, kremtame bananų traškučius ir valgome ramenus, žiūrime televiziją per kompiuterį. Mėgstamiausia Sudžin programa yra realybės

šou „Nuo kraštutinumo iki kraštutinumo“, kuriame kiekvieną savaitę rodomi keli žmonės su dideliais fiziniais trūkumais (kartais – tiesiog labai negražūs), žiūrovai gali skambinti ir balsuoti, kuris laimės nemokamą plastinę operaciją pas geriausius šalies gydytojus. Sudžin patinka žiūrėti finalą, kai išrinktieji pasirodo iš už uždangos, o šeimos nariai, ilgus mėnesius nematę jų, sveikstančių po operacijos, klykia, verkia, puola ant kelių, pamatę, koks neatpažįstamai gražus tapo laimėtojas. Tai labai dramatiška, išliejama daug ašarų.

Paprastai Sudžin žiūri tą patį daugybę kartų, bet šiandien ji per daug susijaudinusi, kad nusėdėtų ramiai.

– Kiuri buvo labai maloni, kai galiausiai atėjo į protą. Sakė, kad pasišnekės ten, kur parduoda savo rankines, ir jie man paskolins pinigų operacijai. Pasak jos, tai pagrindinė jų verslo kryptis – skolinti pinigus salonų merginoms. O kai tapsiu gražesnė, Kiuri padedama gausiu darbą.

Sudžin virpa iš susijaudinimo, aš glostau jos ranką.

– Negaliu sulaukti, – šneka ji. – Kol grąžinsiu skolą, maitinsiuosi tik makaronais, kad nepriaugtų palūkanų. – Ji atrodo apsvaigusi. – Argi nenuostabu kiekvieną dieną atsibusti turtingai? Bet aš neleisiu pinigų. O, ne! Širdyje liksiu neturtinga. Todėl ir būsiu turtinga.

O ką nupirksi man? – rašau.

Ji juokiasi ir purto galvą.

– Undinėlei – jos didžiausią troškimą. – Ji prieina prie veidrodžio ir paliečia smakrą pirštų galais. – Tik iki tol sugalvok, kas tai.

Tą dieną, kai Sudžin turi operuoti, Kiuri į saloną ateina anksti, kad galėtų nuvesti Sudžin į kliniką ir pasikalbėti su daktaru Šimu prieš operaciją. Aš išėsiu iš darbo penktą valandą, kad būčiau šalia draugės, kai pabus po narkozės.

Ačiū, kad supažindinai ją su stebukladariu, – rašau. – Ji bus gražuolė.

Kiuri paniursta, bet tuoj nusišypso ir pasako, kad jai patinka daryti pasaulį gražesnę.

– Argi jis ne kilnus, kad surado jai laiko už tokį nedidelį priedą? Daktaras Šimas paprastai toks užimtas, kad eilėje tenka laukti ištisus mėnesius.

Linkteliau. Per konsultaciją daktaras Šimas pasakė Sudžin, kad pakelti vokus nebūsią sunku, be to, esą jai verkiant reikia operuoti abu žandikaulius ir ištaisyti kvadratinę smakrą. Jis įpjausiąs ir viršutinį, ir apatinį žandikaulius ir juos pastumsiąs, tada nugremšiąs abi puses, kad jos žandikaulio linija nebebūtų vyriška. Dar jis rekomendavo sumažinti skruostikaulius ir nuo pagurklio nusiurbti riebalų. Tokia operacija trukianti penkias šešias valandas, o klinikoje Sudžin gulėsianti keturias dienas.

Gydytojas aiškiai nepasakė, kiek užtruks, kol ji atgaus natūralią išvaizdą.

– Galbūt ilgiau negu pusę metų, – mums buvo pasakyta. Kiekvienas žmogus sveiksta skirtingai. Viena salono padėjėja, kurios pusseserei buvo atlikta panaši operacija, man sakė, kad užtruko ilgiau nei metus, kol ji ėmė atrodyti natūraliai. Jos pusseserė vis dar nejautė smakro ir jai tebebuvo sunku kramtyti, pasakėjo toji mergina, bet ji gavo darbą pardavimuose aukščiausio lygio konglomerate.

Baigusi sukti Kiuri garbanas, papurenu ir išspaudžiu ant savo delnų vieno iš brangiausių serumų. Patrinu juos ir lengvai perbraukiu Kiuri plaukus. Kvepia maloniai – mėtomis ir rožėmis.

Kai papplekšnoju Kiuri per petį, rodydama, kad baigiau, ji išsitiesia. Blakstienos plevena, jai žiūrint į save „veidrodinė“ išraiška ir įtraukiant žandus. Mergina banguotų plaukų kriokliu ir rūpestingu makiažu – atrodo prittrenkiamai graži. Šalia jos atrodau dar blankesnė su savo paprastu veidu ir plaukais, kuriuos kirpyklos vedėjas Kvonas nuolat įkalbinėja mane apkirpti įdomiau.

– Ačiū, Ara, – dėkoja Kiuri ir lėtai nusišypso įvertindama. Ji pagauna mano žvilgsnį veidrodyje. – Man labai patinka. Tikra deivė!

Mudvi abi juokiamės, tik aš – be garso.

Ligoninėje galiu tik laikyti Sudžin už rankos, o ji tyliai verkia. Pro tvarsčius matosi tik jos blakstienos, nosis ir lūpos.

Tą vakarą grįžusi namo ant stalo randu popieriaus lapą. Tai Sudžin testamentas. Mudvi skaitėme daug istorijų apie ligonius, mirusius dėl žandikaulio skeveldrų, įstrigusių arterijose, dėl kurių pacientai miegodami užspringdavo krauju. Liepiau Sudžin liautis skaičius tokius straipsnius, bet pati slapta perskaičiau visus.

Ant lapo parašyta: *Viską, ką turiu, palieku bendranuomei Arai Park.*

Originalioje pasakoje Undinėlė, gavusi kojas, kenčia nepakeliamą skausmą. Jūros raganą buvo įspėjusi, kad vaikščiodama įgytoms kojoms ji jausis lyg žengtų peilio ašmenimis, bet galės šokti, kaip nemokėjo dar nė vienas žmogus. Taigi Undinėlė išgeria raganos gėrimą, kuris perveria kūną kaip kardas.

Noriu pasakyti, kad Undinėlė dieviškai šoko savo kojomis, nors skaudėjo lyg pjaunant tūkstančiui peilių. Ji galėjo vaikščioti, bėgioti, būti šalia mylimo princo. Ir netgi jei reikalai su juo nesusiklostė, ne tai buvo svarbiausia.

Pasakos gale Undinėlė, atsisveikinusi su princu, šoka į jūrą, tikėdamasi pavirsti jūros puta, bet ją išgelbėja šviesos ir oro vaikai.

Argi ne nuostabi pasaka?